

Reviczky Krisztina

KAPASZKODÓ

– versek –

Veszprém, 1998

ISBN 963 7199 78 0

Kiadja:
A veszprémi Eötvös Károly Megyei Könyvtár,
és az ajkai városi könyvtár

Felelős kiadó:
Halász Béla, a megyei könyvtár igazgatója

TARTALOM

**Könyvjelző Reviczky Krisztina
versei közé**

**Magamról
Kövek és szavak
Kinek mi
Szóhalom
Célok és okok
Impresszióhullám
Csöndes tavasz
Harc után
Történelem
Kocka világ
Kattogás
Mintha
Felhő a fejemben
Nélküled
Megbocsátás
Ne búcsúzzatok
Ébresztő
Már nem félek
Bla-bla
Öregek
Reakció
Egy szó
Mellettem
Csodát
Édes gyümölcs
Útszéli dal
Privát Paradicsom
R – idegen
Párbeszéd
Álmatlan világ
Kövek**

**Szóbeszéd
Enyém
Rám záruló ajtó
Beteges
Acéltulipán
Kezdet és vég
Birtoklás
Sorsod
Ami fáj
Hold-játék
Megfogtak (Sylvia Plathnak)
Attilka, kedves
20789
Fény úzó
Börtönbe zárva
Neked
Jó is
Majdnem a tied
Múlándó
Szimbiózis
Kék ég
Margaréta
Rémálmok
Fuldokló
Hirtelen szürkület
A válasz
Ifjúság
Tiszta szín
Kürtös lakás
Egy szál blues
Tétova ég felé
Nem kell!
Egy nap**

Könyvjelező Reviczky Krisztina versei közé

Fiatal költő. Viaskodik a világokkal. Kettővel is; meg kell küzdeni a mindennek mondható, csak éppen nem lírai ezredvégünk valóságával, s ami tán mindenkor ennél is égetőbb harc, a lélek bensőbb tájain szintén:

*Szép gyümölcs vagyok,
Férgeimet kínálgatom.*

Aztán mégis fölbukkan egy-egy hamisítatlanul lánykás grimasz, a Pilinszky éktől örökölt távoli, kétes tájak fájdalmas útjáról:

*Elém esett pucéran
Egy őszi gesztenye.
Belerúgok vígan,
Védtelen így heverve.*

Ha rokon elődöket, meghatározó olvasmányélményeket kellene megneveznem, akikre, amikre példaképként, iránymutatóként néz föl Reviczky Krisztina, okvetlen a nagy csillagokra mutatnék, hiszen sokak előtt ők fényeskednek. A korai Ady, a debreceni, még hírnévtelen, ám zsúfolt látomásaiban, meghökkentő társításaiban, még – nem is hátrányára – petőfies dallamokkal dolgozó költő, aki még nem írta meg a Góg és Magóg... kezdetű opusz 1-et az Új versek élére, mindenképpen említendő. Reviczky Krisztina következő részletére gondolok:

*Kitépett haj gyökerek ideges
Pattogása fejem körül
A megszűnésnek örül.
Madárszállta tér,
Szabadulást ígér,
De üszök-kaptár
Dong a szívemen.
És az élet-naptár
Üres, tervtelen.*

Sylvia Plath próbálkozott tán bizonyos tanórák alatt ilyen sorokat füzeiébe írni, akár egy szorgalmas jegyzetelő diáklány az előadó megtévesztésére:

*Vörös, frissen festett
Tupírozott hajú fák.
Öngyilkos fecskék szöknek
Köszönve a szélvédőnek.

Mosolyod odaragadt
Fájó fogsorodra.
Bámulok utánad,
Napraforgó a reflektorra.*

A látomás-láncból is önálló versként csendül ki ez az idézett nyolc sor. Aztán az egyenesen a költőnek ajánlott Megfogtak című vers sorai:

*A földön fekszik
Az árnyék.
Az árnyékod.
Gáztól illatozik
A környék.
Laza illatok.

A faág átsejlik
Az ablakban.
Jaj az ablakodnak!
A faágban rejlik
Alapanyaga
A koporsódnak.*

Komor képek után sem találok enyhülésre, hiszen József Attila sorsáról tűnődik, s itt is az utolsó stációját idézi:

*Lassan vége a kiállításnak.
Itt a lavór, tükör, asztal, ágy.
Itt Az Ing, a sındarab
Min átlép velem a vágy
Hogy veled újra sétáljak
Kitárva titkaink egymásnak.*

Egyéni és sajátos hangját talán épp azokban a rövidebb s tömörebb verseiben találja el, amelyek közül az Öregek címűt írom ide:

*Anyámat nézem
Ahogy botozza apám
Betegen a széken.
Szemében szürkület,
Az egykori láva
Csak kövület.*

Ady Endre 1905. március 24-én a következő gondolatokkal bízta Miklós Jutkát, melyekkel én most 1998 szeptember 26-án Reviczky Krisztinát bízatom: „Elhagyja (majd) maga mögött repülni... azokat a hangulatokat, melyeket idegen versek adnak neki, a melyek az ő finom, gazdag leányszívében összecsereberélődnek az övével. Ha ezekről lemond, majd meglátja, mennyi marad neki, mennyivel több marad... Találja meg a maga lelkét, ezt a sok érzésű, erős, de nőiesen erős, ma még nagyon fiatal lelket, s akkor – majd meglássa – mennyivel szebb, öröndetesebb lesz a szent titkos lélek-út az érzésektől a dalokig... Meg fogja járni a poétakészítő érzések, kétségek és küzdelmek belső kálváriáját s majd elibünk áll, mint ama kevesek egyike, ki megkövetelheti, hogy meghallgassák, ha dalol.”

Ha dalol, miért ne higgyük, hogy majd féregtelen gyümölcsről, itteni gyümölcs zamataról, csak télire búcsúzó fecskékről a Balatonnál, amint még egyszer begyükkkel megérintik a tavat, tűrhető vagy könnyű álmokkal telistelefirkált életnaptárról, koporsónak, bölcsőnek s még ezer szépnek jó diófáról is fog?

Mert ne feledjük Adyt: Áldott az asszonyok közt, aki verseket tud írni.

Németh István Péter

Magamról

Nekem a fénysugár
Fényzuhatag.
Lelkem arra vár
Míg a félhomály
Nem hallgatag.

Szemeim rabok
Pilláim rácsán át.
Szabadba vágyok
Arcomba rúgok,
Megjátszom a sutát.

Bennem nem találsz
Házát, se hazát.
Agyammal útszélen állsz,
A világ rohanását
Nézzük, és vársz.

Most én is futok
A széllel körbe.
Simogatni akarok,
Rándul kezem ökölbe
És belevág a földbe.

Nincs állam,
Hatalom, se álom.
Csak ember van
Minden gondolatban,
De az igazat kívánom.

Boszorkány, megbabonáz
A dallamok sugara.
Az élet nem más,
Pár év nosztalgia,
Emlékek rezervátuma.

A kocsiban szól
Máté Péter. Elmegy örökre.
És pőre szívvel Zorán
Előttünk áll. Bandukol
Lötyögve egy stoppos vagány.

Minden érzés éget
Mint a medúza csókja,
A tűzopál szikrája,
De nélkülük az élet:
Dobozolt hal ikrája.

Keringek a levegőben
Mint valószínűtlen,
Írányt tévesztett
Bumeráng.
Elnyíló szóvirág.

Fura ez a világ.
Semmibe vett emberkék,
S miket tisztelnek szentként:
Tüllfátyolos koponyák
A roskatag ereklyék.

Örökzöld, farkasfog vagy.
Macskásan rád fújok.
Lepkepuszit csókolgatok
Ölbe kaplak, ringatlak
Szavak nélkül rángatlak.

Vándor sirály vagyok,
Foltos hó-nyom.
Melegemtől elolvadok
Szép gyümölcs vagyok,
Férgeimet kínálgom.

Idebent csönd van
A pszichiátria váróiban.
Itt a betegek
Bajaikról nem fecsegnek
Mint az SZTK-ban.

Telefonzsinórok
Díszítik nyakamat.
Hozzám kötve láncán
Hullámszik az óceán
És ugrál bután
Egy fácán.

Hé, tövedben te fa,
Egy gizda giliszta.
Így vár vigaszra
Míg egy kóbor kasza
Halálra nem aratja.

Építkezünk
A földbe sírokat
Alapozva.
Lezárt sas-szemünket
Pihentetjük
Szanaszét napozva.

Repedezett vállamon
Kimenő-kabát.
Sétálok a parton
De nincsen barát
Ki fogna karon.

Nem lehetek
Csak hasztalan,
Csak rövid fohász,
Félig érett búza,
Bakfis lapos blúza,
Olvadó kocsonya,
Hűtlen múza,
Ki magát köti
Örökre gúzsba.

Kövek és szavak

A mélység, a csúcsok
Sivatag és havasok
Halálvágyók és életvidámak
Koldusok és királyok
Állók, kik kocsin járnak
Gazdagok és érzelem sivarak
Szabad, s ki fennakad.
Szabad?
Neked ki akad?
Vedd észre fájdalmamat,
Csak úgy leszek szabad.
Vagy nem szabad?
Hallgatsz, vagy kiabálok?
Csattognak üres hullámok
És hideg álmok.
Feletted porkolábok állnak.
Várnak. Vár a hóhér
Lucsog a szétmázolt vér.
Testünk összeér
Rám tapadsz
Mint garbó-gallér.
Rám szakadsz.
Nincs menedék.
Mellém zuhansz
Ahogy ide zuhant
A hamu, dohánymaradék.
Ragad rád koszként
Mind a pocsék emlék.
XX. századi termékek:
Aszott, seggetlen farmerek,

Idétlen fantasy-nevek.
Pedig most is nevet,
Itt van köztünk az örület
Kézenfogva vezet.
Nem hiszek neked.
Nem hiszek senkinek.
Nem vagyok én neked
Természetvédelmi övezet,
Taposs, rongálj köveket!
A kövek. Erősek.
Nem halnak meg.
A romokban a kövek
Mint a házban, csak elemek.
Szeretőd leszek.
Fejedben üszkők ülnek.
Gyűjtsunk tüzet,
Tegyünk rá rügyet,
Süket füvet, fontos ügyet.
Tegyünk rá embereket.
Kályhákat fűtenek
Az ember-tetemek.
Ülünk egymás mellett,
Mint összeszokott szemek.
A kövek. Kocsimosók,
Szemetesek, szupermarketek.
Furcsák, mint a
Pillátlan, kopasz szemek.
A katonák. A kövek.
Nedves tekintetek.
Nedves és puha,
Megtört, mint a
Centrifugált ruha.
Belém vernek ezek
A fájó rím-gyökerek.
Lezuhansz, mint hamu, parázs,
Mint egy csillaghullás.
Hold- és Naphullás.
A hullócsillag olyan
Mint a zuhanó repülő
Teli kívánsággal
Minden rajta ülő.
Kívánságom Te vagy.
Ha én akarlak,
Az égitegek elfutnak,
Végül mind leborulnak,
Még az ég is beszakad.
Beszakadt kullancsféjek.
Szívedre rakott fészket
Szétfűjják kóbor szelek.

Dobál a buborék sereg
Mint csoki darabot
A pezsgős serleg.
Fekete kertek.
Magányos gyerek.
Kémia, vegyjelek.
Marom a savat,
Ahogy az a
Plexi-kanalat.
Mint egymást az emberek.
Hamisak, mint a tiszta színek,
Hisz azok nincsenek.
A szavak viccesek.
Mint csitritól az „öreg
Csontjaim”, és végzetesek
Mint öregek
Szájából a „minden
Tagom”. Ta-go-lom.
A szavak viccesek.
Zörög a falon
Egy nyári levélhalom.
A szavak változóak,
Olajfolton az árnyak.
Az erdőben várlak.
Nekidőlünk ennek a fának.
Ennek a kőnek.
Nekidőlünk a hamutálnak.
Lehullunk. Hiába látnak,
Nem néznek, csak
Elhasznált dohányynak.
Alvadt döbbenetek zilálnak.
Pózkod, mik jól állnak.
Tartsd oda magad,
Hogy mossz le rólad -
A görcsös vízszugárnak.
Leborotvált szavak.
Összekuszálódnak.
A szavak viccesek?
Néha megesznek
Mint a penész, bezörögnek
Soványan az ablakon,
És csillognak
Mint a nylon-
Zacskók szoktak.
Tányérok, ember nyomok.
Groteszk étel-romok.
Göndör kolbászbőr karikák.
Összedőlhet a világ.
Meneküljünk hát?

Számba veszem
Az érzéseimet
Mint oroszlánkölkyöket.
Velünk jönnek
Egész óvodák
Így kelünk
Majd együtt át.
Zsongító furcsaság.
Szavak, könyvek.
Karcsú, pislogó kövek.
Csitt! Suttogások...
Csak én vagyok?
Fűnyírós béke-hangulat.
Néha szakadásak
Azok a vicces kis szavak.

Kinek mi

Neked mi a boldogság?
Gyerekek a nyaláncság,
Vattacukor, kisvirág.
Kutyának a simogatás
Ugatás, gazda-lábhoz lapulás.
Macskának a gombolyag
Meleg kosár, puha anyag.
Iskolásnak a jó jegyek
Anyukától dicséretetek.
Szerelmesnek forró ölelés
Csók, szavak és remegés.
Felnőttnek a sikerek
Pénz, kocsik és gyerek.
Betegnek a gyógyszerek,
Utálkozóknak a gyűlölet.

De van, hogy a
Gyereket elverik
A kutyát kivetik
A macskát kibelezik
Az iskolást kinevetik
A szerelmest megvetik
A felnőttet tönkre teszik
A beteget leölik
É néha az utálkozó
is könnyezik.

Szóhalom

Oszd meg velem
Életed árnyait.
Minden érzelem
Az égben nyílt.

Erőt vesz rajtad
Az ideges remény.
Markomban agyad
Ragad, mert kemény.

Évek óta nem vagy,
Hát nem látod?
Mi nyugodni nem hagy:
A semmit fogod.

Elvesztettél egy kis
Sorsot, de most is
A következő tegnapot
Várod
És gyorsan szatyrodba
Dugod.

Az egyenes derék
A leghajlottabb.
Átment a kutyán
A kerék,
Nem hallottad?

Keserű bogár tátong
Szilánkos arcodon
Függőágyad kong,
Ha az igazat hazudom.

Két erőlködő fuvolás
Igyekszik harmóniára
De ez a dalolás
A lét csúfos dadogása.

Én a világban
Verset keresek,
A görcsös almában
Is édeset lelek.

Gubbaszt torkomon
A sötét szitok.
Még azt is kimondom,
Amit nem bírok.

A fehér szárnyak
Valójában szarvak.
Édes, mint ígéret,
Mint almás liget.

Szél aszalta szíved
Kéklík felém, lépted
Kongó, üres fém
Suhanó, akár a fény.

Csókod szívemre
Mustár borogatás,
Beteg a szeretetre,
Mire te sem
Ígérsz gyógyulást.

Lelkem száraz kád
Rakd csak bele
A szennyes ruhád,
Az legyen a medre.

Megleplek, mint
Megnyíló búzatábla
Mít átvág a sztráda
És surrognak kocsik
Le-föl ordibálva.

A mélyedről jövő tények
Már nincsenek meg
Mire hozzám érnek.
Hosszúak a fényévek.

Szívemnek sinus ritmusa
Hullámozó, szabálytalan.
Itt a radír javításra
Ahogy az iskolában.

Karcsú könyék
Az utcán rád kiált,
Furcsa környék.
Csupa néma plakát.

Egy csavar vagy,
Mi az élethez kapcsol.
Tompá szilánkokat
Eszek, a közönség tapsol.

A légiesség felé
Bicegek, mint nő
Ki mindent kiherél
Mert esőtlen, meddő.

Elégett hősök
Fájó lábú ló
Hazug ismerősök
Szakadt háló.
Minden időtálló.

Célok és okok

Ne váltsd a szerelmet
Aprópénzre
Ne váltsd az aprópénzt
Szerelemre
Ne váltsd a mézet
Gyógyszerre
Ne váltsd a keserűt
Édesre
Ne váltsd az álmokat
Valóra
Ne váltsd a tényeket
Reményre
Minden azért
Van, hogy legyen,
És hogy ezt
Vedd észre.

Impresszióhullám

Kínosan zakatol a nap
Előtte heverek: tegnap, ma, holnap.
Előtte ki is táruklok
Mint száradó virág édes párával, lassan
Illatozok.

Mint tűzben a jég csillogása
Mint jégben a tűz lobogása
Szívemben az érzés lángolása
Fejemben e gondolat botlása
Oly ambivalens.

Ajkam véres szóra nyílása
Szemem átokra szítása
Lelkem visszhangja talál benned sírásra
Szívem túl vadul ügető.

A szivárványcseppek, a könnyek
Nem érnek célt
A tények, mint ruhaköltemények
Hullanak eléd.
A Te szemed elé.

Lelked sugara játszik,
Az enyém is szikrázik
A két sugár úgy látszik
Egymást kioltva vitorlázik
Tova egy sötét tapon.

Miért fogsz engem karon
Spriccel a vér a falon
Tudod, hogy nincs oltalom
Ha én így akarom.
Utánad sír az ablakom.

Nincs rossz és jó, hisz tény
Hogy a gyémánt is csak szén
A széléhez kosz ragad
Hozzá is tapad
Sűrű vér
Nincs határ, nincs fekete-fehér.

Csöndes tavasz

Szükségem van egy kis napra
Leülök ide a padra.
Rám zúduló csodák
Döngetik emlékeim kapuját.

A porban konok
Matt szőrű kutya robog
Szemében mocsok,
Kócos fogaival vigyorog.

A park tövében
Rózsabokor zörög
A koldus részegen
Int felé és rábőfög.

A szél a porba
Hó-homokot játszik
Kupacokba, és szikrázik
Mint a piramisok tornya.

Mélyre kell magunkban
Ereszkedni, hogy meghalljuk
A csöndet dalunkban
És létét bizton tudjuk.

Elém esett pucéran
Egy őszi gesztenye.
Belérúgok vígan,
Védtelen így heverve.

Két fodros
Szélű csepp esik poros
Testére, és nem csak mos
De megváltást is hoz.

Egy madár ugrál
A platán ágán.
Szállni próbál
De csomós lánc
Van lábán.

Melegítnek hideg
Szelek, és hűtenek
Az emberek.
Szememre tapadnak falevelek.

Rád lép a penész
Biztosabb, ha elmész.
A Nap már zaklatott
Esik, a park is elhagyott.

Harc után

Ködben ülök, kezemben a
Boldogság
Ide csüng az arcomba, érzem,
Egy ág.

Ködben ülök, egy vérszagú
Tóban
Kezemben a boldogság, egy
Marék altatóban.

Kezemben szűkölő szíved
Még meleg
A film túl valóság-szagún
Pereg.

Árnyékok tánca a film,
Csak pereg
Üres dobozt kongat a
Lelkiismeret.

A filmen összeroppanó
Gyerekfejek.

Ugrál lelkemen a vér, mi
Rátapad
Kezem fejedén nyugszik,
Fásultan simogat.

A szeretet erős fegyver
Nézek mint egy egyszerű beteg
Ember
Megindulnak az égi csatornák
Nem vagyok, csak egy halni készülő
Elefánt.

Történelem

Valaki kiált: Ne lőj!
De van, ki mindig lő.
S a tömeg végre
Megnyugodva
Tekinthez az égre
Hálát morogva.

Kocka világ

Mikor kicsi voltam,
Reggelenként kicsi
Kockás oviba rohantam
Azután kicsi
Kockás iskolába jártam.
Egymás után többen jöttek
Kicsi kockás fejekkel
Kicsi kockás padokban meredtek.
Ebből lesz a sok kis egyen-gyerek.

A kicsi kockás emberek
Sűrögve menetelnek.
Kicsi kockás munkahelyeken
Feszülten ücsörögnek.
Azután kimerülnek
Kicsi kockás házukba sietnek.

Kicsi kockás utcákon
Kicsi kockás autókban tülekednek.
Kicsi kockás lépcsőházhoz érve
Kicsi kockás lépcsőkön fellépve
Kicsi kockás szobákban
Kicsi kockás ágyra dőlve
Kicsi kockás asztalon
Kicsi kockás tányéron éve
Pihennek, kicsi kockás tévét nézve.

Azután újra indul a nap
Kicsi kockás naptáramat nézve.
Felkelek reggel,
Kicsi kockás ruhát véve
Kicsi kockás táskámba
Kicsi kockás dolgokat betéve.

S ez így megy évről évre.
S most itt vagyok
Békében nyugodok.
Kicsi kockás betűkkel
Ékítve kicsi kockás
Urnába betéve.

Kattogás

Szavaid puhasága becsap.
A szelíd fuvallat
Átvágja a nyakamat.
Mosolyom sápatag.
Sápatag nyersség.
Aktust követő üresség,
Kiürült húgycsövek.
Vizes utcakövek
Sarkantyús bőröndök,
Vágányok
Erőszakos vagányok
Szolgalelkű lányok.
Remegő fátylak
Mikbe lángok kapnak.
Lángoló hegyek

Szajha szűz legyek?
Kis féreg vagyok,
Mindent áttörni akarok.
A halállal kokettálok:
Na, szépfiú, csak nem félsz?
Te sem vagy elég merész?
Lásd a tegnapot, tudd
És értsd a mát, hidd
A holnapot, ne csalódj
Túl nagyot.
Hallod, üveg agyad
Mint a szív – hasad?
Szilikonos agyak
Képzeletem málló anyag.
Mikor látlak?
Koponyámba vágott lukak,
Rajtuk mint erőszak
Tör át a fény.
A tükörben ki ez a lény?
Tudod mi a titok?
A polcon itt e dobozok.
Konzervált szerelem,
Ha kifogy, újat nyitok.
Állok egyedül a ködben
Írott szavak eltűnőben.
Lelked nem kelendő,
Rá az ördög sem vevő
Hisz ő is te vagy,
Ahogy szeretője, kit hagy
Hogy általa kitartasd
Magad.
Hány évig tart?
A ló fut dobogva
Hajam csapkod kapkodva,
Vért korbácsol arcodra.
Húzz hát magadra
Mint fázó a takarót.
Utána térdelj asztalra
Tarkód idetartva.
Mi lehet a pocsolya?
Zsebkendőnyi tó darab?
Felhőnyi tortahab?
Benne látod magadat?
A magány-cserebogár
Négyévente visszajár.
Azt hiszed, megelőzted már,
A sarkon túl mégis vár.
Cigány-fekete
Varjú száll veled

S te azt hiszed:
A boldogság-vetést
Megleled.
De nincs lent
Csak szürke kövek,
És a szemed
Feketének
Mutatja az eget.
Párhuzamos erek
Futnak egyfelé,
De minek?
Eggyé sose lehetnek,
Hiába adják vérüket.
Tikkadt harmónia,
Sivító harmonika
Invitál partira.
Félrecsúszott zenedarab
Életed homlokába harap.
Feszült vagy,
Mint a szűzhártya.
Ne fáraszd magad,
Nem kellesz a világba.
Rajtad lóg a bűn lánc
Szíved fogva a medálba.

Mintha

Én valahogyan zsidó vagyok,
Fekete a fasiszták között
Valahogyan palesztin vagyok,
Csúf a világszépek mögött
Valahogyan cigány vagyok,
Egyedül az emberek között
Valahogyan kurd vagyok,
Hazátlan a földesurak fölött
Én Kurázsi mama vagyok,
Ki megy értelmetlenül, és konok.
A borzalmat nem hiszi el,
Akkor sem, ha itt van közel.

Felhő a fejemben

Szemed sugara nem ér célt
Nem elég, ha szeretnék
A múltnak csak csendje marad
Miért csak szavakkal igazolod magad?
Lelked térképe festett rongydarab.

Átment a vonat a csodák kapuján
Megőrülök, de nem most talán.
Pereg a gondolat mint a homok
Homlokom falain belül mint romok
Meredeznek az eszme-csonkok.

A tükörből egy száraz fa felém mered
Ágairól gyilkos szirup csepeg, és rideg
Mint az ázott macskakő
Mit beborít tengernyi szomorúság-zsebkendő,
S naponta lemos egy kis álomfelhő.

Egy képzelet-kéz kinyit egy kis kaput
Fejem köré húz egy ócska satut
S e kapun kémlelem
Van-e odakint más, vagy csak képzelem?
Ne gyötörne úgy a félelem...

Az orvos szelíden fölém hajol
Bűbájosan lelket puhatol
S egy szűk kapun kémleli
Van-e idebent valaki
Vagy csak képzelem?

Nélküled

Ül egy huligán
az Ady utcán.
Kocsira vár
egy pléh-bogár.
Csak zörögve áll,
nem száll.
Az üveg mögül
szilánkos a táj.
Szétesőben minden báj.

Megbocsátás

Ámen – mondta
A pap,
És kivezette
A rabot
Az udvarra,
Hol éri a Nap
És az osztag
Kivégezte.

Ne búcsúzzatok

Ember vagyok, föld voltam, por leszek.
Tudom, a lét csak része életemnek,
Csak szemhunyasnyi álom, – képek.
De ha mégis kérded értelmét a
Létnek, így felelnék:
Az mi örök, miből soha nem elég,
Mit keresve kívül máson s
Magunkon sem lelnénk.
A Szellem az, a Lélek, mi nem
Értelme a létnek, hanem maga a Lét!

Ébresztő

Nyitja hályogos szemét az ég
S repedt szemeit a ház
Ébred a kókadt rét
Ébredj fel szépen, Balázs.

Ébred a széken a kabát
A szakadás hasad tovább
Ébred elméd, szíved is
Ébredj fel szépen, Balázs.

Pattan a labda, süvít a síp
S a cukor, mi máskor aluszik
Szádban megsavanyodik
Ébredj fel szépen, Balázs.

A távolság, mint üveg
Golyó elgurul, megkopik
Nyisd fel végre két szemed
Ébredj fel szépen, Balázs.

Már nem félek

Sziszifosz is elfáradna
Könnyeimet görgetve vissza
Pókhálós arcomon érezve
Egyre az esőre meredve.

A csontszáraz esőkért
Eredve: cseresznye-vért
Izzad a fá teste,
Mit bekapsz desszertnek este.

Süket zseni
Szeretnék lenni.
Csak a zenére
Hallgatni, figyelni.

De csikorogsz, mint
A malomkő,
Óvsz, takarsz, mint
Hidegben a kabát.

Ahogy igaz barát
Aki szelíd, akár
A ló, ha legel
Egy harmatos reggel.

Csillagtalan tekintettel
Menekülsz zaklatottan
Mint egy építkezésre
Tévedt vadkan.

Szemem vádló
Hisz te vagy a tó.
Horgonyok nőttek
A szívemre
Kövek ereszkedtek
Lelkemre
És ütik egyre
Énemet.
Azóta minden este
Kijárok aへgyre.
A tóhoz megyek,
S a fenekére
Dobom e terheket,
Így süllyednek
El velem
A félelem-kövek.

Bla-bla

Egy kiállítás megnyitója
Milyen lehet?
Bele bújok új ruhámba
Hogy szép legyek.
A kertben emberek
Hófehér képkeretek.
Földön döglődő legyek.
Elhajló Liszt-fejek
Nagyképű szavak peregnek.
A vásznon félistenek
Kik a földre hullanak,
Hirtelen sült színek,
Mik hamar fakulnak.
Lila alkonyatok,
Eső utáni alakok
(persze csak gazdagok)
Vágtázó bronzlovak
Rendkívül csinosak.
Fehér márvány alapok
Tükör előtti hangulatok
Álló mozdulatok
Kalapos tekintetek
Debussy-részletek
Evolúciós maghasadások
Antik világot
Képviselők
Pózoló tisztviselők
Gázoló tömeg,
Gyászoló szemed.

Öregek

Anyámat nézem
Ahogy botozza apám
Betegen a széken.
Szemében szürkület,
Az egykori láva
Csak kövület.

Reakció

Egy gyerek volt
Ki félt a veréstől.
De te is tudod
Ha félsz valamitől,
Az a valami sorsod
Lesz a könnyeidből.

Egyre bánt a gondolat:
Anya, ugye te jó vagy?
De érzem tenyeredből
Lelked inkább ököl.
Csípős masztix szavad
Agyamból kirémül
A tudat.
Anya, ugye te jó vagy?
Ránézek kezedre
Elfelejték élni is
Egy percre.
Elfáradtam figyelni.
Szotyola könnyeket
Hullatok.
Anya, hisz tudod
Hogy jó vagyok?!
Gyerek-szelek üvöltöznek
Kasza alatt a füvek
Sírokon a szentfejek.
Anya, tedd
Hogy jó legyek!
A kín tárgya
Egy drámaiatlan
Dráma,
Kivert csipkék
Álma,
Gyűrött csészék
Alatti tálca.
Ugye imádkoztál ma?
Papírmásé idegek
Tulajdonosa
Egy gyerek,
Kin néha nevetnek
Ha szatírt játszik
A vendégeknek.
Ugye nem teszed meg?

Az utcakövek
Mint csirke zúzák
Ha megfőttek,
Olyan puhák,
Darabosan nyögnek.
Zaccos, törmelékes szemek
Feléd merednek.
Ugye nincs sírás,
Csak kibírás...

Egy szó

Sírok
Mert körülötte
Sírok.

Mellettem

Rám emeled
Ödémás szemed
Miben panganak
Csarnokvizek.
Egy mérföldre
Vagy tőlem.

A szomszéd szobában
Hagymát pucolsz
Flanel ruhában.
Dúdolva táncolsz.
Tíz mérföldre
Vagy tőlem.

Egymás mellett
Ülünk télen
Kitömöttként
Két dagadt veréb
A szárító kötélén.
Száz mérföldre
Vagy tőlem.

Fülzsír serceg
A fazékban
A meghívott egy
Kis herceg
Selyem papírban.
Ezer mérföldre
Vagy tőlem.

Állok fehér ruhában
Fekete szívvel, zavarban,
Ki, mint a giliszta
Tördeli kezét simára
És nem érti, bánja
Miért várt hiába,
Tegnapról mára,
Hisz fényévekre
Voltál mindig
Egy külön
Naprendszerbe zárva.

Csodát

Lelkeddel simogass, ne száddal
Szeress szemeddel, lassan, lázzal
Táncolj a szíveddel, ne lábbal
Harcolj fegyverrel, ne sírással
Keress szüntelen, kitartással
Add ide mindened, várj vággyal
S én ott leszek, kezemben virággal.

Édes gyümölcs

Ha nem lett volna
Ádám és Éva,
Nem lennék én, meg te,
Most nem lenne almás pite.

Útszéli dal

Szeretnék kihajolni
és nem kiugrani
Szeretnék ölelni
és nem uralni
Nemes célért meghalni
Ha szétesel,
Darabonként összerakni
Egymás mellett pihenni
Szeretnék Elisabeth lenni
és Beethovennek kedveskedni
Szeretném olvasni
A világ verses-noteszét
Mindenkinek adni kis reményt
Ha nem bántanák többé a kutyát,

Szelíden nőhetne vadvirág
Ha néha egy percre
megállna forogni a világ
Szeretnék kinyitni
Minden kalitkát
Mindenkinek adni egy Hazát
Át szeretném lépni a vonalakat
Mert egyszer eljön a nap
Mikor sírnak a tengerek
És sorsomat zengik a szelek
Engedd szabadon a lelkedet...

Privát Paradicsom

Van, aki választ kap, van, aki nem
Van, kinek múltja van, jelene nem
Van, aki szeretett, van, aki szent.

Van, ki meghal, hogy éljen
Van, ki él, hogy meghaljon
Van, kit erőszak tart életben.

Van, ki halkán mond csodaszépet
Van, ki elnyomja a lényeket
Van, ki mindent feléget.

Van, hogy semmi nem történik
S én csodálkozom
Van, ki rajtam csodálkozik
S talán sajnálkozik.

Minden emberben egy világűr lakik.

R – idegen

Az ízed hozzád
Kötözött örökre.
A zöldalma zamatát
Is rostok hozzák létre.

Szemeid felé vezető
Sztráda minden sávját
Egyszerre robogom át,
Mint szemfényvesztő.

Miért vagy olyan puha
Mint kés kaszabolta
Vaj, vagy olvadt ruha
Ha itt hever rád zuhanva
Az ég hervadt ibolyája?

Az emberek néznek
Bársony szorítású testükből
Mint utolsó esély, kiégnek
Ha félnek a semmitől.

A harmincas vének
Szurkosan ragadó ének.
A nem fekete színek
Olajos szaggal csapnak meg,
Mint a halkonzervek.

Észrevétlen túske-mellek
Ha hozzád simulnak
Húsodon keresztül mennek,
Körülmetélt szívek.

Frissen sült csontjaim
Rakodom a földbe
Gödrükbe bökött szemeim
Spájjal el téltre.

Árnyék madár röpül
Az aszfalton
Sötét, mint fehér betűk
A fekete papíron,
Heverve a teraszon.

A tücskök csönddel
Lázadnak.
Nem beszélnek
A lábujjakkal
Sodort szavak.

Lábvíz kristálypohárban.
Idegen sziluettek.
A fasírtok a tányérban
Hús formájú szemek
Pislogva rád merednek.

Vörös, frissen festett
Tupírozott hajú fák.
Öngyilkos fecskék szöknek
Köszönve a szélvédőnek.

A mosoly odaragadt
Fájó fogsorodra.
Bámulok utánad,
Napraforgó a reflektorra.

Szemeim tartósak
A szózott dolgok omlósak.
A ponton túl is vannak
Még mindig szép szavak.

Párbeszéd

Réveteg macska róttá mélán az utcát
Nyúlós, nyamvadt hangja bosszantotta az éjszakát.

Kicsit sírtak a csatornák
Kopogtak makacsul a téglák.

A házak közt üres szél kóborolt
Sétám a semmiben zsibbadt hangon szólt.

De hirtelen megrepedt a nyugodt máz
Előtűnt a mocsok, és pár UV-lámpás ház.

Vérem össze-vissza folyt, elöntött a láz
El innen, gyorsan, míg nem ér zaklatás.

Hátulról rám törve pár rossz szó dörömböl
Futni most már késő, egy kedves felhő bömböl.

Arcomon a mosoly, mint fehér porcelán,
Szilánkokra omlott szét.
Valahonnan védelmemre állt
Egy púpos nyomorék.

Eme védelem, képtelenül reménytelen
De elszántan csillogott a Telihold tekintetében.

A fájdalom arcán gránitba volt vésve
Púpját félve a többiek elvonultak végre.

Jégkocka-szívem lassan engedett
Ki fél tőle, mekkorát tévedett!

Felém nyúltak az erős, márvány kezek
Kinyílt bennem hirtelen egy verseskötet.

Az élet szép, a világ rossz, mesélte,
Ha nem azt látja, mit akar, máris vége...

Világ, miért zárod ki ezt az embert?
Hisz ő zárhatna ki, ha akarna, téged!

Az életet nem mi választjuk meg
S én megsiratom, ki ezt nem érti meg.

Ez a nyomorék, ki egészen
lelkemig hatolt
Életemben a legszebb, legtisztább
álomfolt.

A Gnóm, aki Ember volt.

Álmatlan világ

Milyen világ az, hol nem az
Ember, de a pénz az úr
Hol a zseni menekül és az
Őrült a világ csúcsán ül?

Milyen világ, hol az ég nem kék, ha
Nincs sehol egy szál fű
Senkit már meg nem hat
Egy síró hegedű?

Hol óriás hasú éhező gyerekek
Kínlódva rikoltnak
S más kecses kristálykelyhek
Mélyéről iszogat?

Hol romlottsággal fűszerezett
Vérben forgó álnoksággal
Mórikálnak a megtévesztett
Ártatlansággal?

Hol a szívek hangja mint
A rianó tavon a recsegés
Hol értelmét veszített mind
A jéghideg ölelés?

Hol óriás-gombából kiszakad
A pusztító fény, az ég boltja beszakad
S élve csak csótány és patkány marad?

Hol a koldus sportkocsin
Jár kérni a gyalogostól
Hol a gyerek őszül korán
A szülői gondtól?

Hol szanaszét hevernek
Ember-darabok
És körbetáncolnak minket
A tömegsírok?

Hol nehéz a léleknek már
Levetközni sarát
Hol a köd is lomhán
Húzza a lábát?

Hol a madár
A nyitott ablakban
Kalitkát
Álmodik titokban?

Hol egy kopott cipőnek van
De embernek nincsen párja
És odanemillően leszólít
Egy reszketeg dáma feloldást várva?

Hol a nő szülése után
Élete végéig véres marad
Csak botorkál az utcán
S halódva matat?
Hol a börtönben e madonna
Szelíden lehajtja fejét
Mert ő egy anya
Ki megölte gyermekét...

Kövek

Az emberek
Biztosak az időnek.
Belepi őket a penész.
Mint mohának
A kő biztos alap,
Alapot úgy adnak
Az elmúlásnak.

Szóbeszéd

Igaz szerelmek
Az álmokban szövődnek
Mit nem szólnak meg,
Szóval nem mérgeznek,
Hol nincs jelentése
A múltnak és jövőnek.

Enyém

Először csak
Cukrot loptam
az alagsori boltban
Azután újságot
a sarki trafikban
Most meg álmat
Lopok egy szerelmes
Fiúban.

Rám záruló ajtó

Helyetted senki
Meg nem halhat.
Elfáradsz mosolyogni
Az élet is csak hallgat.

Összeroppant embereknek
Beszáradt életeknek
Megoldás a halál,
Ki az életben semmit nem talál.

De élni akaródnak
A felhő morzsát darál.
A kutya vakaródnak.
Ő él, mert legalább
Bolhát talál.

Beteges

Hé, testvér!
Nézz hátra,
A lelked folyik
Egy fekete
Csíkban el.

Ez nem vér,
De hátha
Veled takarózik
Világtól fedve
Egy halotti lepel.

Acéltulipán

Nem érdekelnek miérték
És hamisak a mertek
Hol gyerekklányok kiéltek
És üresek a lelkek

És a kimondatlan érvek
Sem tudnak érdekelni
Hol szerelmet kilóra veszek
És vizelni is pénzért tudok menni.

Tekinteted életedbe szárad
S szauna-edzett szívvel várod
Ki lesz következő párod
és növeli ismét magányod.

Kezdet és vég

Kezdetben volt az ég
és a föld, a sötétség
a fény, a vizes kékség.
Azután növények, nemek
Állatok és emberek.

Az ember kezdetben
egymást ölte; a kertben
az állatot, a növényben
kiverte a magot, a vízben
mérget hagyott, a fénybe
árnyakat, a sötétbe
fényt hozott. A földben
turkált, amit közben
elhagyott, s az égben
játszhatja már a jéghideg
Csillagot.

Birtoklás

Minden csillag csak fönt ragyog
De lent már csak kődarabok.

Sorsod

Fut egy kis pók
A combomon
Csiklandoz, mint egy csók
Engem akar, gondolom.
Fogom, mert jó nagyon,
Csókjáért agyonnyomom.

Ami fáj

A dongó-sárga nyár
A szerelem fullánkját
Belém szúrta már,
S nem akarja belőlem
Kiszedni senki sem.
Éget, szúr és fáj
Én meg hagyom,
Ez az igazi nyár.

Hold-játék

A szomszéd ablaka
Besüt, s én állok a
Fantom-ablak közepén.
A fantom-szomszéd
Odalép mellém.
Árnyéka
Fölém hajol,
A szája
Egy szót maszatol.

Megfogtak (Sylvia Plathnak)

Nálad a szeretet
Csak hiányt
Hagyott.
Gyerekkori képeket
Mint szentírást
Forgatod.

Cserépzománc
Zafírhideg ég.
A külső máz
Talán igazol még

Mások előtt.
Magad előtt.

Elmész? Csak menj!
A könyveid hagyod?
Tudd, féltékeny
Vagyok!

Mindenki polcán
Ott lehetsz,
Az is olvas talán
Aki nem érthet.

A földön fekszik
Az árnyék.
Az árnyékod.
Gáztól illatozik
A környék.
Laza illatok.

A faág átsejlik
Az ablakban.
Jaj az ablakodnak!
A faágban rejlik
Alapanyaga
A koporsódnak.

Karanténba
Zárod magadat.

Attilka, kedves

Hogy jövök én élő ahhoz,
Hogy szóljak holtodban hozzád,
Kit félelem már nem acéloz
S álmában ringatják a Múzsák?

A repedezett szavakhoz
Azért ültél asztalhoz
Hogy megmutasd nekünk,
Fagyott kert a lelkünk.

Miért féltek úgy tőled,
Hogy csendes kertből lelked
Vad és szilaj mező lett,
S máig ható, egyetlen tekintet?

Miért fogott meg téged
Az utcán egy ázott kutya,
S hagyott hidegen végleg
A fenyegető prófécia?

Miért nyíltak neked
Fekete csillagok
S vidítani elfeledtek
a fakó hétköznapiak?

Miért élvezted a magányt
Ami mindig veled volt
És tapadva csak várt
Mint zsákot a folt?

Téged a sorsod elhagyott,
És aprólékos mosolyod
Hitegetve osztogatod
Mikor elhinted egy dalod.

20789

Itt nincs „tessék, tessék,
Szenzáció, attrakció!”
Itt fájó nyugalom, emlék,
És ház. Bokrokba búvó.

60 Ft a belépő. A jegy
a 20788-as és 20789-es.
Mindkettőnk egyedül megy.
Aztán odalépsz titokban és

Te fogsz gazdaként karon.
Verset suttogsz fülembé
Lépteidben zúg a peron
Sorsot öklensz ölembé.

Képed mutatod fönt
A falon. Kifolyik szemedből
A sötét, az én kezemből
Pedig a gyáva csönd.

Szép vagy, mint egy vad
Feltöretlen földdarab.
Leveled mind sápad,
Káposztaszín jóslat.

A szavak csendben hagynak.
A szoba sarkai mind
Kifordulva rám mordulnak.
Tücskök dorombolnak odakint.

E zárt osztályi magányt, kint
Nem bírom, így dalolom:
La-la-la, hangosan visít
S az ütések nem hallom,
Mikor vered a fényt
Az asztalon.

Rossz vagy, haragszom rád.
Ha megdobsz kenyérrel
Utánad hajítok kösziklát,
Hisz te tele voltál zenével!

Lassan vége a kiállításnak.
Itt a lavór, tükör, asztal, ágy.
Itt Az Ing, a sındarab
Min átlép velem a vágy
Hogy veled újra sétáljak
Kitárva titkaink egymásnak.

Attila, Szárszó, ' 98 szeptember.

Fény úzó

Halálos szomorúság rémlett
Egy perc alatt sötét lett,
Az élet pedig romlandó.

Fájt a szavam?
Elfelejttem ezt a szót örökre.
Annyi szörny van jelen.
Bántott a nyelvem?
Kivágom ide a hűvös köre.
Szúrt a szemem?
Kicsérélem csíkos golyóra, üvegre.
Száraz talpak surrogása
Zavart a padlón?
Nem lesz több láb
A Földgolyón!

A hallgatások rosszabbak.
Az éjszaka árnyai
Mindig hosszabbak.
Ijedt pupillák koszlának.

Nyugtató mondatok,
De kocsonyás a torok,
Bukdácsolva csúszkálnak
Rajta a suta szavak.

Kitépett hajgyökerek ideges
Pattogása fejem körül
A megszűnésnek örül.
Madárszállta tér,
Szabadulást ígér,
De üszök-kaptár
Dong a szívemen.
És az élet-naptár
Üres, tervtelen.
Az álmokat megosztani,
Megmutatni nem lehet,
Csak az életet.

Cafatos kacatokat
A takaró alá dugok:
Az önérzet darabok
Mutáns színeiben hadarok.

Ez a pillanat
Burjánzó daganat.
Vén csitri testemből
Kieső rothadás.
A ketreces felfogás
Próbál kitörni a cellából.
Sanyargatott fantáziám
Téblábolva táncol.

Most készülök
Csapdába esni.
Örvénylő szemeid
Magányos vermek.
Ha nem táplálsz itt,
Beléd veszek.

A magányok hegyes
Lejátszó tűvel vannak
Fekete korongra vésve.
Dallamos recsegés
Tesz el minket télre.

Az asztalon frissen
Sült örület gőzölög ebédre.
A csirkelábak kecsesen
Balettoznak. Kicsi az edény.
Az érzélem forró, heves
Mint a leves-
ben a növény.

Mi oka a csöndnek?
Csontos medúzák
Puhán megtörnek.

Száradó zokni
Copfos lokni,
Az életet meg kell szokni.

Ez most az akarás!
Édes és gyászos
Mint a máglya-rakás.

Nem vagy mágnes
De eltaszítol mégis
Mint gombot a kabát.
De hiába, mert hozzád
Tartozom, mint
Aranyhoz a karát.

Ázott kínokban
Vergődik arcom.
Rajta mint hegyek
Katica-gyerekek.
Szerteszét kerek
Nedvek ténferegnek.
Mint reggel
A hallgatag permet.

Életem stabil szalmaláb,
Min évekig járnom
Kell tovább.

A nyitott hűtő
Meleg fénye
Megriad jéghideg
Képemre nézve,
És paprikás-pirosan
Siratva elrohan,
Mert fény űző
vagyok.

Börtönbe zárva

Körülölelsz
gondolataiddal
Bezárod az ajtót
szavaiddal
S én vergődöm
karjaidban
Léket ütök
a síromban.

Neked

I.

Hiába figyelmeztettelek?
Kellett ez neked?
A mirelit érzélem
Megromlik, ha kiolvad hirtelen?

Lelkedre tapadva
Figyellek zsibbadva.
Játszadoznak hideg
Ujjaim, alatta levelek.

Menj, ne bánts
De akarlak, mint bogáncs
Akarja a kutyát
S te cipelsz várva a csodát.

Álmomban megérintesz
Árván nyakamba lehelsz
És vibrál a kút
A szemedben, a szíved alagút.

Nem értesz
S nem értelek
Miért nem gyűlölsz?
Úgy minden könnyebb.

II.

Ablakom alá fészket
Rakott a halál
Lefejezett álmokat
Rugdal egy kismadár.

Szíved tele keserűséggel
Szemed, mint a kutak többséggel:
Tele van szeméttel
És „visszajövők” aprópénzzel.

Kutadból szeretném
Előhúzni egyenként ezeket
Az eltemetett, könnybe
Fojtott érzéseket.

Sírhalmokat hordok
A melleim helyett,
Aki ráhajolt
Beletemetkezett.

A szélben nádszál-
lelkek lengedeznek
Tócsákban égdarabok
Heverésznek.

Vad vagy, mint
A fű, esők mosnak
Csoda hát, ha így
Lelkedre taposnak?

III.

Érzéseim: üres dombból
Támadó visszhangok
Hozzám érő ajkaidból
Sejlenek át szerelmi suttogások.
Tudom, hogy nőd vagyok.

Lélekugrató kávék
Között körözők.
Ha messze járnék,
Lelkem akkor is zörög.

Rossz vagy, bezúdulsz
Álmaimba, s a pár órát
Mit aludnom kéne, te galád
Ellopod és bebújsz
Mellém, derekamat fogva át.

A szerelem gyásztava
Virágzik, és mazsola-
szem szavak peregnek.
Szárazok és édesek.

Hozzám szorítod válladat
Simítod nyakamat.
Összeroppantathatnád,
De mint költő félti a Múzsát
Félted bennem vágyaid asszonyát.

Lángolok – elégsz.
Szeretsz – elmész.
Hideg díszletek.
Ha kinyitjuk
Te, kérlek
Csukd be a kaput.

Jó is

Benned él egy
Igaz pillanat,
Mikor kibomlik a fonat,
És számból kihull
a hamis szó,
Mint a zápfogak,
Tudva, Te vagy
Ami nekem jó.

Majdnem a tied

Hogyan érezzek?
Mit tegyek?
Beszélek-e majd
így veled?

Csak remegsz,
Mintha láz gyötörne
Cseréld a csalódást
Egyszerű örömökre,
Az összes nőt
Arra az örökre.

Mocskos kis macska
Vagyok én
Szűk skatulya-agyamba
Nem tör át a fény.
Mint termes, rágd
szét skatulyám falát,
Hogy halljam a szél zaját.

Égesd el végleg
Szívedben e levélkéket,
Hogy várva pár évet
Csevegve üljek itt veled.

Szomorú vagyok,
Mint a savanyú lecsó
Nincsen szó
Ami ide való.

Ne hagyjatok nagyon
Sokáig magamra,
Nincs senki a világon
Ki magáénak mondana.

Felhő bujkál a
Kertben a Nap mögött
Elfakítva a
Friss kis örömet,
Miből tegnap még
Kicsi könny szökött,

Ma meg csak tutul
A kutya az ól fölött.

A hajnal zenéje:
A szemed lopva
Csókoló szél lehetne,
Mit az éjszaka
Csöndje áttörhetne.

A bőröm helyett
Most már csak
Illatom lehet veled.
Hozzám érsz,
De meg nem érinthetlek.

Keresztül ment rajtad a
Szerelem, mint a vonat
Nem kellhetnek neked
Beteges, félő agyak.

Rám bilincsbe verve
Roskadnak a percek
Hangod hiánya
Kopott lemezként serceg.

Szavamon csodálkozol
Mi szilajon vág pofon,
Utána arcodon
Kis mocskaimat csókolom.

A tegnap árnyékában
Élve várok a télre
Egy izzó melegében
Fűtöm magam jégre.

Romlott ártatlansággal
Földre hull a szeretet,
Utána hajlok,
De már nem lehet.

Mint szúnyoglárva,
Kicsi a pupillám,
Szorítom erősen a szám.

Sötét vagy, mint a
Fény utáni hirtelen űr,
Napfogyatkozás,
Mikor rájössz, hogy a
Szépségpötty egy
Pattanás.

Az igazgyöngy
Csak szappanbuborék,
Min átlátsz,
Benne van a szabad ég,
és csak közeledben
pukkan szét.

Mint ép elmét az örület,
A szerelem hirtelen meglepett.
Jéghideg emlékek

kulcsolnak át.
Torkomra sül a szó,
Szemgödörme e vak világ.

Nem lesz több „szeretlek”
sosem,
Többé már nem ordibálsz
velem.

Tovább ballagsz,
Mint egy barát
Egy élményt a
Feledésnek adva át.

Egy álommal kevesebb
De bennem a remény,
Hogy a gyöngyöt
Azért tovább keresed.

Múlandó

Testemen hanyag
Szőke anyag
Nem szeretlek,
Ne áltasd magad.
A fejemen kalap.
Csókolod barack-vállamat,
Én hagyom magamat.
Mondogatod:
Te édes, te drága,
Mióta vártam erre
A nyárra...

S itt az ősz, a tél
S a szél
Utána kap,
Röpül fejemről a kalap.

Szimbiózis

Mint a medve
Olyan vagyok,
Mint a mézbe,
Beléd nyalok
S ha számból
Az ízéd kifogy,
Hogy emésszelek,
Újra hagyod.

Kék ég

Menj kedves, menekülj!
Mert végzetesen szeretlek
S hogy mellém ülj
Bárhol bármit temetek.

Ugatnak rám a hétköznapiak
És harapnak a holnapok
Mert messze vagy
És mi lesz majd?

Mikor csendben a kezed
Megpihen térdemen
Minden perc kegyelem
Minden lét szerelem.

Nyugodt lélekkel
Nyugtasd meg szívem
Hogy hosszú éveket
Töltesz el velem.

S ha az ajtóban
Állva tétovázok
Te ölelj jobban,
A huzattól fázok.

Bocsáss meg, ha
Villanyként rázok
Máskor meg sodródva,
Hidegen vitorlázok.

Új fényt csak oltva
Gyűjthatok,
S másoktól ellopva
Téged boldog vagyok.

Ne akarj engem
Magadtól óvni,
Katonás rendben
Nem lehet meghalni.

Aki nem tudja,
Hogy be van idomítva,
Önérzettel ugrik karikába
És dob bombát Hirosimára.

De amint rájön
A hibára,
Többet nem köszön
Idomítójára.

Szerettelek, s szerettél
S ezzel rávezettél
Mi a jó. Segítettél,
A vadak közt átvezettél.

De tudod, hogy
Nem ezért kellesz,
Hogy drága hangod,
Mivel szívemet fogod.

Nélküled elnyel a
Semmi
És nem kell a
Sárgadinnye, mit
Oly édes enni.

Az emberek szokása
Mindent kalitkába zárni.
Te megtanítasz sorra
Őket kinyitni és látni.

Mindenki szíve ugyanúgy,
Ritmusra dobban.
Te tanítasz, s így
Zenét hallok a dobban.

S a zenére táncolva
Csikorog a keringő
Női cipő, s az idő
Elszédül tántorogva.

A kék ég ágán
Lógnak a porcelán
Felhők, s dobogva rám
Néznek futva eső-patán.

Mindenki szabad
Saját akváriumában,
Mindenhol akad,
Ki hisz a világban.

Szivattyúként tapadok
Ajkaidba harapok,
S mint az íngyulladás
Fenyeget a kifulladás.

A napok szakadósak
Mint a papír
A csókok ragadósak,
Fut arcomon a pír.

Ne csókold a múltat
Ne röpjél magasra
Ne ugasd a Holdat
Ne sirasd a holtat
Ne építs alaptalan hídra
Ne bízz hajlékony ablakban
Csak a barátok hangja
Minek kellemes harangja.

S ha piacon vagy
Tudd: alkudni szabad.
Mi mennyit ér, vagy
Mi kell, úgyis tudod magad.

S mi nekem Te vagy:
A jövő, a jelen,
A biztos alap,
S a kék ég a szerelemben
Az egyetlen az életemben.

Margaréta

Egy – szeret:

Mit a vak azért adna,
Hogy lássa az eget,
Azt adom én Neked.

Kettő – nem szeret:

Cinkosan dörgölöd kezedet.
Elmegyek, ha lasszóval
Fogod a szívemet.

Három – szeret:

Mogyoró szemedből az értékes nedű,
Az örömkönnyekek
Préselt olajként jönnek.

Négy – nem szeret:

A fáról a gyümölcsök,
Mint izzadság csöppek,
Éretlenül alágörögnek.

Öt – szeret:

Csókodba beleremegek
Ahogy hegedűszóba,
Vagy Csontváryba lehet.

Hat – nem szeret:

Mi éltet? Kiéled
Önző kis vágyaid,
Ostoba álmaid. Azt hiszed
Jó ez így?

Hét – szeret:

Zamatos vagy, mint az idei dió.
Elszórsz virágmagvakat, élni jó,
Karod hívogat, könnyed nevet.

Nyolc – nem szeret:

Idegen végtag a kezéd
Nyúl felém hidegen,
Mint gumikesztyű, ha jéggel telt.

Kilenc – szeret:

Ahogy kedvenc festményedet,
Nézegeted mellemet.
Nincs okod rá, egyszerűen szereted.

Rémálmok

Ha nem szeretnél
Csönd ülne szememre
Könny serkenne tenyerembe
Vak lenne a világ
Elnyílna a bimbós virág
Pókhálós lenne az anyag
Kitörnének fogaim, mint agyag
Gyűrt fólia lenne a tükör
Mit minden perc meggyötör
Üres égből kő hullna le
S tűnődnék, ez én vagyok-e?
Küszködnék minden emlékkal
Mint túlsúlyos a repüléssel
Ragadna rám mint a kosz
Az életben heverő rossz
Lepke lennék, ki utazik a
Napba, de el nem éri soha
Szabad lennék akár vállamon
Libegő kendő : leforrva hátamon
Bizakodva mennék halálba
Gyomlálni a határba
Patkányszagú lenne lelkem
És kergetné macska-szívem
Nem néznék rád kérdőn
Mint eltévedt sirály a mezőn
Ha zárva tartod a szemed
Az álmokat valónak hiszed
Nőnének fekete rügyek
Eltakarva előlem szemed
Hogy feledjelek. Feledjelek.

Ha nem lennél,
Ha nem Te lennél,
Ha nem szeretnél.

Fuldokló

A te arcod
Látom a füstben
A gyerekmesékben,
Téged látlak
A lemenő Napban
Elmúló teliholdban,
Téged a mézben
Izzó hajnalban,
És fölém hajolva

Apró szavakat dúdolva
Rózsaszínre csiklandozva,
Bele látlak egy galambba
Száll, és nincs nyoma
Mikor beülsz kocsidba
És állok itt maradva.
Téged látlak
A víz alatti világban
Erővel kapaszkodva
Minden moszatba, hínárba.

Hirtelen szürkület

Ma azt mondtad,
Nem kellek neked.
Ti okoskodó madarak,
Krétakör minden határ.
A szegénység akár
Nyomor is lehet.

Hernyórágta fátyollevelek
Árnyékolják bőrömet.
Szerelmünk e levélké?
Hová dugod törődöt?
Vagy maga az örület
A szürke üveg-ég?

Szódarabokat harapok,
Nyelek. Magyarázok.
Embernek csak
Őszintének érdemes lenni.
Gáncsoskodó fűszálak
Közt bogárnak születni.

Sudár tuja int
Ujjával felém.
Hív, hiszen kint
Legel a vén tehén,
A dombon egy öreg
Nyekerget harmonikát
Mellette mint megfeszítettek
Keresem a harmóniát.
Többé ne mondd hát,
Hogy nem kellek neked.

A válasz

Mikor azt mondod
Jó így velem,
Azt gondolod
Meddig tart?
Mikor azt mondod
Nem kellek,
Azt gondolod
Hazug vagy.
Mikor azt mondod
Elmész,
Azt gondolod
Visszatérsz.
Mikor azt mondod
Szomorúság,
Úgy érzem
Nyomorúság.
Mikor azt kérdezed:
Szeretsz-e?
Azt felelem:
Örökre.

Ifjúság

Csurognak arcodon
A megváltó csöppek.
Zörögnek megadón
Csuklómon a karperecek.

A sarkon sajtos
Perecek. Sajnos
Te nem szereted.
Csak nekem veszed.

Sétálunk a tó
Körül. Kiül
A parton a só
Mi lelkünkől ürül.

Gyónunk. Egymásba
Fonódunk. Arra a
Nyárra gondolunk,
Még nem volt gondunk.

Most van. Most
Itt vagyunk. Múlt
Vagyunk a jövőnek,
Alanya az időnek.

Tiszta szín

Lelkemig hatolsz
Mint ujjaim közé
A balatoni iszap,
Miben a létezés
Szemcséi csillámlanak.
Az idő eltörik
Egy nő a Nap fölé hajol
Mások nézik
Ahogy feléd bandukol.
A sebző magány
Haldoklik térden állva.
Olyan, mint a jótékony
Pofon. Gyűlölöd,
De kell nagyon,
Hisz a tegnapot böjtölöd.
Mint az éjbe kiáltott
Csendes magány
Visszatér az átkozott,
Ostoba Hiány.
Hozzám tartozol, mint sírhoz
A gyertya, a virág
Őrzöl mint kutya, s magadhoz
Láncolsz mint hűtlen kutyát.
Hiába vagy türelmes, mint a kő,
Az élet színtelen
Mint a fog, ha gyökértelen,
Mikor nem jön Ő.
Te örködsz, vigyázol éberen
Rám, s én
Mégis minden
Álmomat elégetem.
Félelem ül ölemben,
Magát látja szememben.
Mi lesz, ha egy reggelen
Horpadás lesz csak helyeden?
Jólesően édes vagy
Mint joghurtban a gyümölcsdarab.
Szemüvegem őrzi vad
Csókokban elhagyott nyomodat.
Sugársz felém
Mint érzelem-reaktor
Kirángatsz a fény felé
A sötét sarokból
Megtörsz, mint prizma
Megtöri a fényt
Kiadva magamból sok tiszta
Szivárványszínű reményt.

Kürtös lakás

Ha van ház, mi mézeskalács
Legyen miénk kürtös lakás.
Belül puha, finom anyag,
Mire kívül cukormáz tapad.
Nyelveden lecsúsztatva tovahalad
S benned a ház, otthonom Te vagy.
Ezért én most beléd bújok
Örökre benned maradok.

Egy szál blues

Kint az eső, belül tűz
Minden erő feléd űz.
Ne adj semmit,
Ne tartozzak neked.
Ne adj Semmit,
Add ide Mindened!

Lelkemet ne bántsod.
Látod? Simogat.
És azt se bánd,
Ha ez ássa sírodat.
De vajon hol marad
A félt és várt büntudat?

Rosszul nézel
Nem látod a lényegét,
S én segítlek hűséggel,
Megfogom a kezedet.
Add ide Mindened,
Ne tartozzak neked.

Csak én láthatom
Bizalmad mosolyát
Csak én járhatom
Ábrándjaid birodalmát.
De vajon hol marad
A félt és várt büntudat?

Ha elmegyek
Csukd be mint dobozt
A szívedet
Érzéseid nekem raktározd.
Add ide Mindened,
Ne tartozzak neked.

Szép vagy, mint
Egy könyv borítója
Hasznos, mint
Betegnek pipetta.
De vajon hol marad
A félt és várt büntudat?

Enyém vagy, mint orvosé a
Paraszolvencia.
Ha velem vagy, messze a
Disszonancia.
Add ide Mindened,
Ne tartozzak neked.

Balaton úszik
Kiszívott nyakadon
Az érzés bennem kúszik
Mint leigázó hatalom
De vajon hol marad
A félt és várt büntudat?

Érzelem-percek
Múlnak el gondtalan
A múlt itt serceg el
Tányéromon nyomtalan.
Add ide Mindened,
Ne tartozzak neked.

Átment előttem egy
Gondolat
Utána néz az agy,
Mire gondolhat?
De vajon hol marad
A félt, és várt büntudat?

Tiszta vagy
Mint az örület, vagy
Az álmodozó
Első hó.
Érzékeny, mint
Az első szerelem,
Fontos, mint
Az első szerető,
Mint az utolsó barát,
Ki rád hagyja
A legjobb borát.

Tétova ég felé

Tüskés vagyok mint a
Karácsonyfa
Üres, mint a tál
Úgy várlak, várlak már.

Jön a remény
Hozzám ragadva
Mint kaucsuk a kemény
Fák sebeiből csapolva.

Sír egy gyerek
Idebent makacsul
Nem érti senki meg
Miért akarlak oly vadul.

Köztünk negatív tér
Húz, vibrál és lángol
Lelkünkhöz ér
És egymáshoz láncol.

Nélküled vak vagyok
Mint a szemtelen babszem
Csak fut, mint konok,
Kinek a börtönben sem
Adnak padot.

Múltam: az ifjúságom
Évei, mik végigsétáltak
A Bánat utcáját
A magánnyal fogva karon.

Most már itt vagy.
Mint fogason a vasalt
Ruha csüngők rajtad.
Mindketten nézünk meredve
Fel, fel az égre
Kapaszkodva a szekrénybe.

Nem kell!

Ha majd csillagokat
Nyalok a porba
S a poros szó odaragad
A torkomra,
Akkor mondd csak,
Hogy megadod magad.

Egy nap

Óra berreg, szemem nyitom.
Első képem a plafon,
Mint ahogy egy napon
Az utolsó is, tudom.

Gyökeret vert a pók
A sarokban. A disznók
Röfögnek sorban
Az összetákolt ólban.

Hangjuk számomra hallgat.
Valaki moslékot adhat.
Az ablakhoz sietek.
Kémlelem a kertet.
Képbe foglalt ablakkeret.

A rádió Lissz-Lossz
Kutyaüdítőt reklámoz.
Csupa hasznos dolog.
A híradós nő locsog.
Afrikában vér lucsog.

Jótevény takarás
Álca, páncél, vagy más.
Szemüvegem tejüveg
Mindent homályba fed.
Gyerünk, töröld meg!

Fürdő, kefe, pipere
Ki tudja mind mire?
Megnyitom a csapot,
A hírekre gondolok.

Szívem tájéka
Fáj, mintha
Letépték volna
A bőrt róla.
Idegek játéka.

Szavak hatalma
„Afrikai vérfolyam”
Fájó. Talán olyan
Mint hindunak a
Marhasült tudata.

Kávé-májfoltok
Az abroszon.
Talán megszokom.
Táguló vérnyomok
A blúzomon.

Csak egy mérges
Pattanás. És véges
Mint minden más
Léte. Mint szétnyomás
Utáni bábú, hangyatojás.

Ülök az asztalnál,
Ma nem reggelizek.
Mint szivacs, mi ellenáll
És nem szívja a vizet.

Látom, mikor nézegetsz,
A szemeddel sem értesz.
Mosolynak láttad
A fintort,
Mit a Nap
Arcomra tolt.

A híreket hallgatom
És én is tudom,
Egyszer itt a napom,
És utolsó képem
A plafon.